

Levél egy barátom úrján.

Hi, messre messre vagy, kinek hajója már
 A tengeren, remélve küldve jár,
 Vagy a boldog világ előtt horgony veset:
 Egy kis sörös jó barát, hadd söröljék meg veled!

Nem is érlek be sán; minn madár a karasz,
 A melyet a szellő aron fájól szakasz,
 Hol ~~csendes~~ ^{rejtett} fészke áll, s kised családja beun,
 S a sávó' után lebbeni csendesen.

Lehet mit érten, hogy elhagyád e hons,
 Midőn ugy hagyad el hogy megse lásd viszont?
 Nem állison meg a hasáznál valami?
Honférése, ha az ritundáplé mondani!

Egnek fejed felem nagy fényes csillagok,
 A garday földel erer virágsól mosolyog;
 Ah de arok neted mind ösmereklene,
 S nem erék sörös valál fucharvó gyerek!

Mert boldogságra még kevés a szép jelen,
A múltan épül az s az emlékezésen;
Örömeinkre sűrű s deűs virágon azád,
Mint a gyökér adja a virág sűrű szagát.

Szó nélkül távoztál; - nem vádoltak, hiszem
Hogy szívnyű lenni volna büszkűd, elhiszem!
A daru is busan kiáltozik, pedig
Egész nemzedéket útra vezetéd.

Még is, mégis minthogy hagytál beuninder el?
Meglárod: ha iszonyú fájt, ott is fájt a sebel;
Mindogy atár virárod a kedves beseget:
Atár messzire hagyd, ha tudod hogy beseget.

Ha vígan lépsz az a hárnak küszöbén,
Hounan zajos zene s pohár csengés feléd:
Nincs telled, hogy meleg térszvéssel hagyd az,
Miköz nagy bí mian gyávra öliön a család.

Ha, a hi fölnevels, a kedves jó anya,
Beseget rongyosan elédbe állana:
Karbába omlanál, öltve melegem,
Azért hogy rajta már nincs bársony és helyem.....

Mégis ~~szülő~~ honod, a legszentebb anyád,
Szeres ~~örömben~~, rossz gyermek, elhagyd!
Mert úgy szeressed, hogy tovább nem szerkeszéd,
Sapad ~~aranylata~~ és könyv ~~semis~~.

De a lui szeretünk míg ajka mosolyog:
Bibánasában is legyünk onnalyosok!
Vegyük el a csapást, mire a jó napot,
S egymást ne hagyjuk el, ha isten elhagyott.....

~~Mines-e elég sebed oh népem a mi fáj,
Hogy elszédész mins a pástornélküli nyáj?
Jeshon még nemzet vagy, bár gyászba öltörös,
Koldus földönfutó más nemzetek körös.~~

I te mit művelsz? Mi sors kiséri életed?
Megadta a semény mivel kecsegtetesz?
Ha hallanád kavam, tudom mit érzenél:
Süves eseréjén az, a ti harai eserél.

Hol aumpitot vigau barátoknál vetünk:
A kersi hárs alatt ugy el-emlegetünk!
E' a prókoss helyen kemünk gyábrán keres,
De síred ööbre ítes maradt... üres...!

I ha kocoran a pohár, — míg a meleg travak
A bijdosót nevért éltesse hangzanak, —
Nem hangzik ösre jól, — esengése oly síres...
Oh hogy ne volna az: hiányzik a tied.

Meis is nem vagy köztünk elbijdoson barát!
Mindem síó, minden jel, hiszen usal seád...!
Dejárom a merős a zugó patakot,
Hol álsávdos lelled gyábronta mulatott.

Meynerum elhagyott kered, Silvávodas,
Hol apoló tered nem nyos nem öltogaz;

Mindeu nagy elvadula, nagy elhagyásra van,
És a vad természetünkre munkát szabálytalan.

Leőle gyepamlagod befolyása a szeder,
Virágos ágyaid mohar gaz verse fel;
Breg anyád kegyény, mi sem gondol vele,
Te volnál szívünk virága..öröme...!

Befordulék hová. Már sokkal csendesebb,
Mélyen talált szívem beljebb vonula a seb;
Mint a lang elröben felesap & ha ellobog:
Hámm fedti el az élő zarátnakos.

Berögzettünk.... ő is fölött de keveser,
Kíméletlen fájdalom & nem említett neved.
I mellese a bánat keserűn meghatott:
Hogy úgy kell tartanunk, mint a hi már halott.

Pedig te élés, élj is barátom boldogan!
Erős légy ha mégis a bánat megröhan.
Mere kossu hervadás emérsi az a fűs,
Mellyet nagy kosában más földbe tesznek át.

I mindön haránt felé a vándormadarak,
Hárádnak passiról majd visszanállanak.
Küldj, tölök, a mi mi hord nem küldhetünk,
Remény, emyhületes & örömtavasú kelünk.

Tonpa.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
BUDAPEST

Tekemis változatát jelenti meg.

5. d. 10